

הרבה בשביל כבוד שבת". והוסיף השערי תשובה (סימן ר"נ ס"ק ד') דמצינו כהאי גוונא שכתבו לענין עשיית המצות בערב פסח, ועוד מציין השע"ת: ועיין בתוספות שבת שכתב בהא דמצוה בו יותר מבשלוחו ראוי להזהר גם בסעודת ברית מילה וחתונה. ע"ש.

"לומר בפה זה לכבוד שבת"

המשנ"ב בסימן ר"נ ס"ק ב' וזה לשונו: "וטוב שיאמר על כל דבר שקונה זהו לכבוד שבת, כי הדיבור פועל הרבה בקדושה" [ובלשונו יאמר: "זה לכבוד שבת"]. בתחילה חשבתי שהכוונה: "הדיבור פועל הרבה בקדושה" - שמקדש את האדם. ואח"כ ראיתי במחצית השקל (על השו"ע כאן ס"ק י"א, בד"ה ישכים ויאמר וכו') וזה לשונו: "שע"י הדיבור יחול קדושת שבת על אותו דבר, כי הדיבור באדם לא דבר ריק הוא", עכ"ל. אגב: מכאן יש גם להבין מדוע לא יפתח אדם פיו לשטן, משום שהדיבור באדם לא דבר ריק הוא. ומכאן נלמד כמה חשוב להוציא המילים בפיו כשלומד תורה, ולא יסמוך רק על המחשבה, "כי חיים הם למוצאייהם ולכל בשרו מרפא" אל תיקרי למוצאייהם אלא למוצאייהם - בפה. (עירובין נ"ד, א').

"הוצאות שבת לאורחים"

ראיתי בספר הנפלא "שבת לישראל", ששאלו את הגר"ח קנייבסקי שליט"א, אם מזמין אדם לסעודת שבת שיש לו מקום אחר לאכול, וכן בחור ישיבה שיכול לאכול בישיבה אלא שנוח לו יותר להתארח אצל חבירו, האם זה נכלל בהוצאות שבת שאין צורך לצמצם בהם, או דלמא הוצאות שבת נחשב רק ההוצאות עבור אלו שחייב לפרנסם.

והשיב הגר"ח שליט"א שמסתבר שגם זה בכלל הוצאות שבת.

